

P. Flaviano Ricciardi ofm.cap.

***NË QOFTË SE POPULLI DO TË KISHTE EDUKATË,
ÇDO GJË DO TË ISHTE MË MIRË***

**SE CI FOSSE UN'EDUCAZIONE DEL POPOLO,
TUTTI STAREBBERO MEGLIO**

Shkodër 2015

Në qoftë se populli do të kishte edukatë, çdo gjë do të ishte më mirë

Sot bota po kalon një emergjencë të madhe. Nuk është as politika e as ekonomia, por diçka që mban të varur si ekonominë ashtu dhe politikën. Quhet “Edukim”.

Ajo na përket të gjithëve ne, të rritur e të vegjël, sepse përmes edukatës formohet personi - shoqëria. Sigurisht nuk është thjesht një çështje e arsimimit apo vendosje të punës, por mbi të gjitha një dëshmi e vlerave. Po ndodh diçka që s’kishte ndodhur kurrë më parë. Është në krizë aftësia e një gjenerate të rriturish për të edukuar fëmijët e tyre.

Edukata, që ndërthuret me realitetin dhe domethënia e saj, duhet shfrytëzuar pasurinë që vjen nga traditat kulturore e një populli apo e një vendi. Nevojiten mësues që të dëshmojnë pasurinë e traditës për fëmijët, dhe t’i shoqërojnë ato në një provë të plotë të arsyes, të cilët dhe ato mund të mësojnë të vlerësojnë dhe të duan veten dhe gjërat e tyre. Normalisht kjo përbën një angazhim serioz për të krijuar ekuilibrin mes dy lirive; atë të fëmijëve dhe atë të të rriturve.

Është një apel për të gjithë ato që e kanë përzemër pjekurinë e popullit të tyre, sepse këtu varet e ardhmja e gjeneratave të reja. Fatkeqësia më e madhe për ne është se, i bëjmë gjërat përgjysmë, i themi gjërat përgjysmë dhe nuk jemi të mirë aq sa duhet.

Jeta është një mrekulli, dhe për këtë duhet jetuar plotësisht. Çdo njeri apo qenie njerëzore është për Zotin si një lule e veçantë në mes miliona yjesh. Që do të thotë që një edukator nuk duhet të mohojë kurrë që ka një uri për njeriun, e cila shkon përtej kufijve të realitetit.

Eshtë thotë: «Asnjë i vdekur duhet të nxisë mendimet që janë përtej gjendjes së tij të vdekshme». Dhe regjisori I. Bergman gjithashtu mbështet që nuk kemi ardhur në botë për të zbuluar misteret e botës, por të kënaqemi e të shijojmë botën tonë të vogël; ushqimin e mirë, të dashur e të qeshur, pemët që lulëzojnë, vallet e bukura. Kjo përbën jetën tonë.

Pse të mohojmë që jemi të pangopur? Pse dëshirojmë kaq shumë? Njeriu nuk mund të katandiset si paraardhësit e tij biologjik. Njeriu lind nga babai dhe nena, por është dhe diçka që lind drejtpërdrejtë nga Zoti, që na zgjon vazhdimisht, hyn tek nevojat tona natyrore dhe zhduk atë uri

që asnjë ushqim material mund ta zëvendësojë. Pohojmë këtë dëshirë dhe pohojmë madhështinë e njerëzve.

Është konfuze por diçka është e qarte: etja jonë. «Atëherë Zoti Hyj e formoi prej pluhurit të tokës njeriun dhe nëpër hundë i shtiu frymën e jetës e njeriu u bë qenie e gjallë» (*Zanafilla 2,7*).

Në qoftë se intelijenca e tij të ishte thjesht natyrale, si tek qeniet e tjera njerëzore, nuk do të arrinte të prekte horizontin e fundit të realitetit. Për atë prezence të pashprehur dhe misterioze të frymës së Zotit, njeriu është ne gjendje të zbulojë realitetin në horizontin e tij, posedon një aftësi për të parë realitetin, që asnjë qenie tjetër njerëzore nuk e ka.

Papa Françesku thotë që jemi në mes të një “luftë të tretë botërore” ku duhet thënë ka shpërthyer një bombë atomike e ngjashme me atë të Hiroshimës, që do të thotë “ajo e gënjeshtërs, e informacionit të rremë”, që po çorienton shumë ndërgjegje. Duket se pohimi i gazetës franceze “Charlie Ebdo” që “asgjë nuk është e vërtetë!”, po ndot botën duke shkatërruar shpresën për një klimë paqeje tek kombet, vendet.

Ne jemi prezent në Shkodër në zonën e Taraboshit afër Fshatit të Paqes. Jemi në zonën ku ndodhet Shenjta Maria Madalenë që të gjithë shkodranet e njohin dhe e duan që e vizitojnë prej qindra vitesh. Me dëshminë e lavdishme të Martirëve të lumes Tereza të Kalkutës, duam të ulërijmë çdo “njeriut endacak” e ti themi «Eja e shih: Zoti nuk ka vdekur!».

Kemi lexuar jetën e një vajze nga pakistani, Malala e një familjeje islamike, që ka marrë çmimin Nobel për Paqen, sepse ka mbrojtur të drejtat e vajzave në institucionin shkollor kundër talebanëve. Është qëlluar me një armë zjarri në kokë me shoqe te tjera, fatmirësisht jo për vdekje, që ishin vetëm 14 vjeç.

Malala edhe pse myslimane, kur ishte 12 vjeçe ka vizatuar një peizazh ku janë dy duar që shtrëngojnë njëra-tjetrën në formë miqësie. Poshhtë duarve simbolin e kryqit, simbolin e islamit gjysmë hënë dhe yllin, dhe simbolet e besimeve fetare te tjera, teksa një foshnje përkundet e lumtur poshtë një gjethe të një peme. Ajo donte të shprehte kështu ëndrrën e saj mes harmonisë së njerëzve.

A do të ndizet “kjo shkëndijë e paparashikuar” në gjendje që të lind harmoninë mes qytetarëve shkodran? Sa bukur do të ishte të njihim njeri-tjetrin më mirë, të respektoheshim më shumë e të ndihmonim njëri-tjetrin. Është një sfidë. Ne besojmë tek ai Zot që i tha Abrahamit: «Dil prej vendit tënd dhe prej vëllazërisë sate, e prej shtëpisë së babës tënd në drejtim të një vendi që do të ta tregoj» (*Zanafilla* 12,1). Nga Abrahami Zoti ka bërë të zbresë tre popuj: hebrenjtë, të krishterët dhe myslimanët. Ndoshta ato do të na japin forcë dhe kuraje që të mos luftojmë më. Dëshira e Zotit nuk është ajo për të kundërvënë njëri-tjetrin.

Një ditë një i mençur i bëri këtë pyetje një dishepullit të tij: «Sipas teje kur fillon dita?» Dishepulli u përgjigj: «Kur të arrij të bëj dallimin mes një peme dardhe dhe një peme bajameje». «Jo!» tha i mençuri. «Atëherë - vazhdoi dishepulli - kur të arrij të bëj dallimin mes një deleje dhe një dhie». «Jo! - tha përsëri i mençuri - dita fillon kur ti të shohësh një njeri, e te dallosh fytyrën e vëllait tënd».

Preokupimi jonë është fuqimisht edukativ, sepse gjeneratave të Shqipërisë, fatkeqësisht në 50 vite ateizëm, nuk u është propozuar asnjë vlerë, as fetare e as qytetare. Për këtë arsye dëshira për të ndihmuar fëmijët, duhet t’i garantojë atyre jo thjesht një jetë të pasur e pa rreziqe por një mënyrë të sigurt ku ato të ndjehen të sigurt. Kështu duke bërë prindërit do

t'i shtynin të hapnin gropën e tyre, siç ndodh në shumë vende të përparuar siç është Europa dhe Shtetet e Bashkuara. Ato duhet të propozojnë një ideal, një shpresë, e kjo para se gjithash të bëhet më njerëzore, respekti për njeriun nga ngjizja deri tek vdekja, duke evituar padrejtësitë shoqërore, përdorimin apo shitjen e drogës, divorcin, të jepet e drejta e grave njësoj siç e burrave.

Të rinjtë duhet të fillojnë një rrugë të re. Nuk duhet të pyesin gjithmonë kush janë të drejtat tona thelbësore? Por edhe kush janë detyrat tona themelore? Sfida jonë edukative që duhet të mbështesim, kërkon dhe varësinë e njeriut nga Zoti. Po të eliminohej përtej, do të mbizotëronte pakuptimi i gjithçkaje. «Njeriu modern nuk e fitoi këtë botë, kur humbi botën tjetër» (Hanna Arendt).

Jemi hedhur në krahët e humanizmit e iluminizmit, që do të na bënte protagonist të jetës e të krijimit, por në fakt e gjejmë veten të mërzitur. Një tjetër sfidë për t'u përballuar është ajo ku të zbulosh kuptimin e limitit. Të kemi aftësinë e ndërgjegjësimit e të limiteve. Një njeri që vë në njërën anë instinktin, që të mbrohet nga të tjerët, e ka më të lehtë të ndajë gjërat.

Së fundmi është e rëndësishme për t'u marrë parasysh e kaluara, jo si një mbetje, por njerëz me të cilin ndan fatin. Askush s'ka lindur "gabimisht". Natyra jonë është bërë për gjëra të mëdha. Ne shpresojmë të takojmë njerëz me vullnet të mirë dhe që duan ta ruajnë besimin.

Një foto e Kel Marubit e vitit 1890 tregon prezencën e një populli me shumice, në pelegrinazh që drejtohen drejt shenjtores S. Maria Magdalena.

Përse? Sepse është një mëkatore e falur? Apo se ishte personi i parë që pa Jezusin gjallë? Mundësisht është ajo që shef dy engjëj, dëgjon fjalët e shpresës së pambaruar: «Përse e kërkonti të Gjallin ndër të vdekur? Ai s'është këtu! U ngjall!» (Luka 24,5-6). Besojmë se banorët e Shkodrës ngjiteshin në këmbë me shpirtin e pendesës e

kërkonin nga Krishti faljen e tij, por edhe - si Maria Madalenë - që ndihe-shin “të thirrur” për emër e të provonin të njëjtin gëzim si ajo.

Në mënyrë të tillë ktheheshin në shtëpi të falur e të forcuar në besim e në vullnet, kështu që mund të rifillonin të rijetonin me më shumë koherencë.

Një ditë Shna Ndou i Padovës tregoi këtë anekdotë ose këtë shembull, për t’u tërhequr vëmendjen dëgjuesve të tij që ishin indiferent ndaj fesë.

«Një burrë që po ndiqej nga një bishë, ra në një greminë. Për fat të mirë arriti të kapej në një degë nga ana e shkëmbinjve. Ndenji i pezulluar me mendimin që nuk kishte shpresë të ngjitej, ku poshtë këmbëve të tij ishte një humnerë. Dhe papritur dy minj një i bardhë e një i zi, afër një fidani filluan të gërmonin rrënjët. Çfarë ndodhi më pas? Pastaj ai burrë harroi rrezikun dhe ishte i tunduar të hante disa luleshtrydhe rreth fidanit».

Ne jemi si ai burri: edhe pse pezull në një humnerë të përhershme poshtë këmbëve tona, me minj përreth që brejnë ekzistencën tonë, harrojmë rrezikun e mendojmë për lavdinë në tokë në vend që të mendojmë për lavdinë e përhershme.

Krishti një marangoz i Nazaretit, është një njeri i thjeshtë si të tjerët, por në të njëjtën kohë ndryshe nga të gjithë, bujar, flet si asnjë tjetër, asnjë nuk e akuzon që ka mëkatuar, është mik me mëkatarët, di të falë armiqët e tij që vrasin, shëndosh sëmundjet dhe komandon erën në mes të detit.

Nga ai dilte një forcë që shëronte të gjithë, por ajo që është e jashtëzakonshme është fakti që edhe pse i vdekur u zgjua nga vdekja, që do të thotë varri i tij mbeti bosh, i vetmi rast unik në histori.

Kjo konfirmon që është një njeri i thjeshtë, por mbi të gjitha Zot. Shën Maria Madalenë është e para që e pa gjallë, pastaj të ringjallur e pas saj shumë të tjerë.

F.X. Durrwell ka shkruar: «Eukaristia është një mënyrë e qëndrueshme e shfaqjes së Ringjalljes». Krishtërimi është mbyllur në këtë takim me Krishtin që është Shpëtimtari i botës. Kush nuk e kërkon është shenjë që e do pak besimin e tij.

Shën Gregori Naxaret lutet kështu: «Po të mos ishte ti Krishti im, do të ndjehesha krijese e mbaruar».

Mund ta takosh edhe ti. Zoti nuk ja mohon besimin askujt; duhet të

pyesni. Zoti duhet kërkuar e jo ta presim sikur të ishte një tren.

Heshtja është e nevojshme, që të dalim nga turma, që të vij tek ne e njëjta mrekulli si shurdh-memecit, që me deklaratat e Krishtit të rilind një jetë e re.

Si tek personazhet e Un-

gjillit që takojnë Krishtin në mes të erës e dallgëve ku ndodhen e papritur deti qetësohet. Qetësohet jo sepse përmirësohet situata, por sepse zemra jonë nuk është më në mëshirë të valëve. Në fakt, në qoftë se Krishti nuk ndryshon mënyrën sesi i përballojmë problemet njerëzore, mbetet thjeshtë një fantazi.

Të kemi paqe në zemër është një mrekulli shumë më e madhe sesa të qetësosh erërat e dallgët.

Duhet thjesht që ne të pranojmë që ai të vij tek varka jonë, që ne mos te ndihemi vetëm në kalimin e jetës tonë.

Sekretin do na e thotë Gjoni apostull: Ku ka dashuri, Zoti është aty». Edhe Shën Pjetri thotë: «Tani me të vërtetë po e marr vesh se Hyji nuk i mban kujt krah, shi përkundra - në çdo kombësi i pëlqen ai që e ka frikën e tij dhe që e zbaton drejtësinë» (*Veprat e Apostujve* 10,35).

Ashtu siç profeti Nehemia që arriti të rindërtonte tempullin në Jerusalem dhe arriti të rindërtojë tempullin e Jerusalemit dhe të riorganizojë jetën qytetarëve të izraelitëve robër, përmes lutjes e dëgjimit të Shkrimit Shenjtë, kështu mund të bëjmë dhe ne.

Duke u lutur me psalme e duke dëgjuar Fjalën e Zotit, mund të pastrojmë zemrën e të gjejmë paqe e shpresë.

«Vërtet, fjala e Hyjit është e gjallë dhe vepruese. Është më e mprehtë se çdo shpatë dy tehesh. Përshkon aq sa ndan frymën dhe shpirtin, gjymtyrët dhe palcin edhe shqyrton ndjenjat dhe dëshirat e zemrës. Nuk ka

krijesë të fshehur para saj. Gjithçka është cullak e zhveshur para syve të Atij, të cilit do t'i japim llogari» (*Hebrenjtë 4,12-13*).

- A. Çdo të diel në orën 16 ne fretërit Kapuçin celebroidmë me këngë “Mbrëmësoren e dytë të të Dielës”
- B. Gjithashtu, çdo 22 të muajit, në 16 (ora diellore ose 18, ora ligjore) ju ftojmë në kremtimin e Meshës së Shenjtë kushtuar Marisë Madalenë pranë kishës sonë në Tarabosh, duke përdorur rrugën e asfaltuar drejt Fshatit të Paqes.

Se ci fosse un'educazione del popolo, tutti starebbero meglio

Oggi il mondo è attraversato da una grande emergenza. Essa non è né politica e neppure economica, ma qualcosa da cui dipendono anche la politica e l'economia. Si chiama "educazione". Essa riguarda ciascuno di noi, grandi e piccoli, perché è attraverso l'educazione che si costruisce la persona e quindi la società. Certo non è solo un problema di istruzione o di avviamento al lavoro, ma soprattutto una testimonianza di valori.

Sta accadendo una cosa che non era mai accaduta prima. È in crisi la capacità di una generazione di adulti nell'educare i propri figli. Educare, cioè introdurre

alla realtà e al suo significato, mettendo a frutto il patrimonio che viene dalla tradizione culturale di un popolo o del proprio paese. Occorrono maestri che consegnino la ricchezza della tradizione ai ragazzi e li accompagnino in una verifica piena di ragioni, che insegnino loro a stimare e ad amare se stessi e le cose. Evidentemente ciò comporta un impegno serio per creare l'equilibrio tra due libertà: quella dei ragazzi e quella degli adulti.

È un appello a tutti, a chi ha

a cuore la maturità del proprio popolo, perché qui si gioca il futuro delle nuove generazioni. La peggior disgrazia per tutti è essere buoni a metà, dire le cose a metà o fare le cose a metà.

La vita è una continua meraviglia di esistere, perciò va vissuta in pienezza. Ogni uomo o persona umana è per il Signore Dio come un fiore unico tra milioni di stelle. Ciò che un educatore non deve mai fare è negare che ci sia una fame, nell'uomo, che oltrepassa i confini della realtà. Eschilo dice: «Nessun uomo mortale deve fomentare pensieri che superino la sua condizione mortale». E il regista I. Bergman ugualmente sostiene

che non siamo venuti al mondo per svelare i misteri del mondo, ma accontentarci e godere del nostro piccolo mondo: buon cibo, amabili sorrisi, alberi in fiore, balli splendidi. A questo si riduce la nostra vita.

Ma perché negare di “aver fame” d'Infinito? Perché desideriamo tanto? L'uomo non può essere ridotto ai suoi antecedenti biologici. L'uomo nasce da suo padre e da sua madre, ma c'è anche qualcosa che nasce direttamente da Dio, che ci ridesta in continuazione, entra nei nostri bisogni naturali, e determina quella fame che nessun cibo materiale placa. Affermare questo desiderio è affermare la nostra grandezza di uomini. È confusa, ma qualcosa è chiara: la nostra sete.

«Dio prese del fango e formò l'uomo, poi soffiò nelle narici il suo spirito e divenne un essere vivente» (*Genesi* 2,7). Se la sua intelligenza fosse solo naturale, come è in altri esseri viventi, non riuscirebbe a toccare l'orizzonte ultimo del reale. Ma per quella presenza ineffabile e misteriosa dello spirito soffiato da Dio nelle narici, l'uomo è capace di scoprire la realtà nel suo orizzonte ultimo, possiede una capacità di sguardo sul reale, che nessun altro essere vivente possiede.

Papa Francesco dice che siamo in piena “terza guerra mondiale” e a ciò si deve aggiungere che è scoppiata una bomba atomica, simile a quella di Hiroshima, cioè quella “della menzogna, della falsità delle comunicazioni”, che sta disorientando molte coscienze. Sembra che l’affermazione del giornale francese “Charlie Ebdò” e cioè che “nulla è vero!”, stia inquinando il mondo, distruggendo la speranza di creare un clima di pace nelle nazioni.

Noi siamo presenti a Scutari, nella zona di Tarabosh, vicino al Villaggio della Pace. Siamo nella zona in cui c’è la cappella o santuario di S. Maria Maddalena, che tutti gli Scutarini conoscono e amano visitare da centinaia di anni. Sulla scia delle gloriose testimonianze dei Martiri e della beata Teresa di Calcutta, vogliamo gridare ad ogni “viandante umano” e dire: «Vieni e guarda: Dio non è morto!».

Abbiamo letto la vita di una ragazza pakistana, Malala, di famiglia islamica, che ha ricevuto il Premio Nobel per la Pace, perché ha difeso il diritto delle ragazze all’istruzione scolastica contro i talebani.

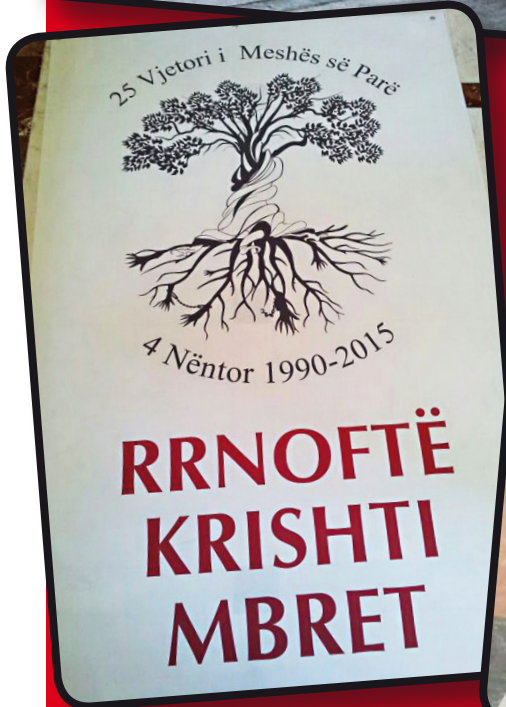
È stata colpita con un’arma da fuoco alla testa, con altre amiche, per fortuna non mortalmente, a 14 anni.

Malala, pur essendo musulmana, a 12 anni ha disegnato un paesaggio, dove ci sono due mani che si stringono per amicizia. Sotto le due mani invece il simbolo della croce, il simbolo islamico della mezza luna con la stella, e simboli di altre religioni, mentre un bambino si dondola felice sotto la chioma di un albero. Ella voleva così mostrare il suo sogno di armonia tra gli uomini.

Sorgerà questa “imprevedibile scintilla” in grado di far nascere a Scutari l’armonia tra i cittadini? Come sarebbe bello conoscersi di più per rispettarsi e anche per aiutarsi. È una sfida! Noi confidiamo in quel Dio che

disse ad Abramo: «Vattene dalla tua terra, dalla tua parentela e dalla casa di tuo padre verso la terra che io ti mostrerò» (*Genesi 12,1*). Da Abramo Dio ha fatto discendere tre popoli: ebrei, cristiani e musulmani. Forse Egli ci darà forza e coraggio per non combatterci più. Il desiderio di Dio, certo, non era e non è di metterci gli uni contro gli altri.

Un giorno un saggio fece questa domanda a un suo discepolo: «Secondo te quando inizia il giorno?». Il discepolo rispose: «Quando riesco a distinguere un albero di pero da un albero di mandorlo». «No!» disse il saggio. «Allora - continuò il discepolo - quando distinguo una pecora da una capra». «No! - disse ancora il saggio - Il giorno inizia quando tu, vedendo un uomo, vedi il volto di tuo fratello».

La nostra preoccupazione è fortemente educativa, perché alle generazioni dell'Albania, purtroppo, in cinquanta anni di ateismo non è stato proposto nessun valore, né religioso né civile. Perciò il desiderio di aiutare i figli deve garantire loro non soltanto una vita agiata e senza rischio, per poterli assicurare. Così facendo i genitori li spingerebbero a scavare la loro fossa, come avviene in tanti paesi progrediti, ad esempio l'Europa e gli Stati Uniti. Essi invece dovrebbero proporre un ideale, una speranza, e questa è prima di tutto diventare più umani: rispetto della persona umana dal concepimento fino alla morte, evitare le ingiustizie sociali, l'uso o la vendita di droga, il divorzio, dare dignità alle donne pari a quella degli uomini.

I giovani devono iniziare un nuovo cammino. Non devono chiedere sempre: quali sono i nostri diritti fondamentali? Ma anche: quali sono i nostri doveri fondamentali? La sfida educativa che vogliamo sostenere, richiede pure la dipendenza dell'uomo da Dio! Se fosse eliminato l'Altro, prevarrebbe il non senso di tutto.

«L'uomo moderno non guadagnò questo mondo, quando perse l'altro mondo» (Hanna Arendt).

Ci siamo gettati nelle braccia dell'Umanesimo e dell'Illuminismo, che ci avrebbe resi protagonisti nella vita e nel creato, e invece ci ritroviamo annoiati.

Un'altra sfida da affrontare è quella di scoprire il senso del limite. Riuscire cioè ad avere consapevolezza del proprio limite. Una persona che mette da parte l'istinto di difendersi dagli altri, si apre più facilmente alla condivisione.

Infine, è importante considerare gli ultimi non più come scarti, ma persone con cui condividere la sorte. Nessuno è nato "sbagliato". La nostra natura è fatta per cose grandi. Noi speriamo di incontrare persone di buona volontà e che vogliano conservare la fede. Una foto di Kel Marubi del 1890 rivela la presenza di un popolo numeroso che, in pellegrinaggio, va verso il santuario di S. Maria Maddalena. Perché? Perché è una peccatrice perdonata? O perché è stata la prima persona che ha visto Gesù Risorto? Verosimilmente è lei che vedendo due angeli, ascolta parole di infinita speranza: «Perché cercate tra i morti Colui che è vivo? Non è qui, è risorto!» (*Luca 24,5-6*).

Crediamo che gli abitanti di Scutari salivano a piedi con spirito di penitenza e chiedevano a Gesù il suo perdono, ma anche - come Maria Maddalena - per sentirsi "chiamati" per nome e provare la sua stessa gioia. In tal modo, tornando a casa perdonati e rafforzati nella fede e nella volontà, potevano riprendere a vivere con più coerenza.

Un giorno sant'Antonio di Padova raccontò questo fatterello o esempio, per scuotere i suoi uditori dall'indifferenza religiosa.

«Un uomo, inseguito da una belva, cadde in un burrone. Per fortuna riuscì ad aggrapparsi ad un ramoscello, che sporgeva dalla parete rocciosa. Rimase così sospeso senza speranza di risalire, e sotto i piedi l'abisso, il vuoto. Ed ecco due topi, uno bianco e uno nero, fattisi vicino all'arboscello, cominciarono a rosicchiarne le radici. Cosa sarebbe successo subito dopo? Eppure quell'uomo, dimentico del pericolo, era solo intento a mangiare alcune fragole vicino all'arboscello».

Noi siamo come quell'uomo: pur sospesi sull'abisso eterno, spalancato sotto i nostri piedi, con i topi, cioè il giorno e la notte che rodono la nostra esistenza, ci dimentichiamo del pericolo e pensiamo alle gioie terrene invece della gloria eterna.

Gesù, il falegname di Nazareth, è un uomo come gli altri ma allo stesso tempo diverso: generoso, parla come nessun altro ha parlato, nessuno può accusarlo di peccare, è amico dei peccatori, perdona i suoi nemici che l'uccidono, sana le malattie e comanda al vento e al mare. Da Lui usciva una forza che guariva tutti! Ma ciò che più è prodigioso è che, morto, si è rialzato dalla morte, cioè il suo sepolcro è rimasto vuoto, unico caso nella storia. Il che conferma che egli è uomo, ma è anche Dio.

Santa Maria Maddalena è stata la prima a vederlo vivo, risorto, e dopo di lei moltissimi altri lo hanno visto. Ha scritto F. X. Durrwell: «L'Eucaristia è una forma permanente di apparizione del Risorto». Il cristianesimo è racchiuso tutto in questo incontro con Gesù, che è il Salvatore del mondo. Chi non lo cerca è segno che desidera poco la sua felicità. San Gregorio Nazianzeno prega così: «Se non fossi tuo, mio Cristo, mi sentirei creatura finita».

Puoi incontrarlo anche tu. Il Signore non nega la fede a qualsiasi uomo: bisogna chiedere. Dio va cercato, non va aspettato come un treno. È necessario il silenzio, uscire dalla folla, perché avvenga lo stesso miracolo del sordomuto che, alla parola *Effatà* di Gesù, rinasce ad una vita nuova. Come i personaggi del Vangelo che incontrano Gesù e scoprono che i venti e le onde in mezzo a cui stanno remando, si placano. E si placano non perché le circostanze mutano, ma perché il nostro cuore non è più in balia dei flutti. Infatti, se Cristo non cambia il modo con cui affrontiamo i problemi umani, rimane solo una fantasia. Ricevere la pace nel cuore è un miracolo più grande che calmare i venti e le onde. Dobbiamo solo volere che Egli salga sulla nostra barca, per non essere soli nella traversata della vita.

Il segreto ce lo dice l'apostolo Giovanni: «Dov'è amore, lì c'è Dio». E anche san Pietro: «Sto accorgendomi che chi pratica la giustizia e teme il Signore, a qualsiasi nazione appartenga, è a Lui accetto» (*Atti* 10,35). Come il profeta Neemia riuscì a ricostruire il tempio di Gerusalemme e ad organizzare la vita civile degli Israeliti esuli, mediante la preghiera e l'ascolto della Scrittura, così possiamo fare anche noi. Pregando con i salmi e ascoltando la Parola di Dio, purificheremo il cuore e ritroveremo la pace e la speranza.

«La Parola di Dio è viva, efficace e più tagliente di ogni spada a doppio taglio; e discerne i sentimenti e i pensieri del cuore. Non vi è creatura che possa nascondersi davanti a Dio, ma tutto è nudo e scoperto agli occhi di Colui al quale noi dobbiamo rendere conto» (*Ebrei* 4,12-13).

- A. Ogni domenica, alle ore 16, noi frati cappuccini celebriamo con il canto i "Secondi Vespri della Domenica"
- B. Inoltre, ogni 22 del mese, alle 16 (ora solare o alle 18, ora legale) vi invitiamo alla celebrazione della Messa votiva per S. Maria Maddalena presso la nostra chiesa di Tarabosh, usufruendo della strada asfaltata verso il Villaggio della Pace.

Scutari - Tarabosh, chiesa di S. Maria Maddalena

*Grazie a Markjola Meshi che ha tradotto il testo
e a Klaudia Gajtani che lo ha rivisto*

Finito di stampare
nel mese di dicembre 2015
per i tipi della **MAGMA Grafic s.a.s.**
Via A. De Viti De Marco, 14/16 - 70125 Bari
tel. 080.5014906 - mobile 333.8465594
info@magmagrafic.it - www.magmagrafic.it

